

Broj: SU-10-431/10
Sarajevo, 29.11.2010. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel I za ratne zločine, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Redžiba Begića, kao predsjednika vijeća, te sudija Tihomira Lukeša i Dragomira Vukoje, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika - asistenta Neire Kožo, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv osuđenog Branimira Glavaša, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 120. stav 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, odnosno člana 173. stav 1. tačka a) i c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a povodom žalbe osuđenog Branimira Glavaša, izjavljene putem njegovih branilaca, advokata Vasvije Vidović i Nikice Gržića, protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj: SU-10-431/10 od 20.9.2010. godine, na sjednici održanoj u prisutnosti tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, Jadranke Lokmić Misirača, osuđenog Branimira Glavaša i njegovih branilaca advokata Vasvije Vidović i Nikice Gržića, dana 29.11.2010. godine donio je

P R E S U D U

Djelimično se uvažava žalba osuđenog Branimira Glavaša, izjavljena putem njegovih branilaca, i prvostepena presuda Suda Bosne i Hercegovine broj: SU-10-431/10 od 20.9.2010. godine, **preinačava** u dijelu odluke o uračunavanju pritvora u kaznu zatvora, tako što se određuje da se istom u izrečenu kaznu uračunava vrijeme provedeno u pritvoru u Republici Hrvatskoj, i to od 26.10.2006. godine do 2.12.2006. godine i od 18.4.2007. godine do 11.1.2008. godine, te u Bosni i Hercegovini od 14.5.2009. godine do 15.5.2009. godine i od 20.9.2010. godine pa nadalje.

U ostalom dijelu prvostepena presuda se potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

I Tok postupka

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Sud BiH) broj: SU-10-431/10 od 20.9.2010. godine, a povodom zamolnice Ministarstva pravde Republike Hrvatske, broj: 514-05-05-01-10-4 od 24.8.2010. godine, za

preuzimanje izvršenja kazne zatvora osuđenog Branimira Glavaša u trajanju od 8 (osam) godina, na koju je osuđen pravosnažnom presudom Županijskog suda u Zagrebu broj: X K-rz-1/07 od 8.5.2009. godine - preinačenom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: I Kž 84/10-8 od 2.6.2010. godine, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 120. stav 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (u daljem tekstu: OKZ RH), osuđeni Branimir Glavaš je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačke a) i c) u vezi sa članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ BiH).

2. Osuđenom je u skladu sa članom 57. KZ BiH u izrečenu kaznu uračunato i vrijeme koje je proveo u pritvoru počev od dana 18.4.2007. godine, pa do 11.1.2008. godine.
3. Na osnovu odredbe člana 185. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP BiH), osuđeni je obavezan da naknadi troškove krivičnog postupka u paušalnom iznosu od 150,00 KM (stopedeset konvertibilnih maraka).

II Žalba

4. Protiv presude Suda BiH žalbu su izjavili branioci osuđenog Branimira Glavaša, advokat Vasvija Vidović i advokat Nikica Gržić, zbog: (1) bitne povrede odredaba krivičnog postupka, (2) pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i (3) odluke o kazni, a prema sadržaju žalbe i zbog povrede krivičnog zakona. Odbrana je predložila vijeću Apelacionog odjeljenja Suda BiH da žalbu uvaži i pobijanu presudu Suda BiH, broj: SU-10-431/10 od 20.9.2010. godine, preinači, tako da odbije zahtjev Republike Hrvatske za priznanje strane presude i preuzimanje izvršenja kazne zatvora, ili da žalbu uvaži i pobijanu presudu Suda BiH, broj: SU-10-431/10 od 20.9.2010. godine, ukine, te odredi održavanje glavnog pretresa pred tim sudom, ili da uvaži žalbu i osuđenom izrekne blažu kaznu od izrečene.
5. Na sjednici vijeća Apelacionog odjeljenja, koja je održana u smislu odredbe člana 69. Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima (u daljem tekstu: Zakon), u vezi sa članom 304. ZKP BiH, odbrana osuđenog je ukratko izložila žalbene prigovore, te se izjasnila da u cijelosti ostaje kod navoda iz izjavljene žalbe, što je i osuđeni Glavaš potvrdio, a tužilaštvo je dalo svoj odgovor na iste, te predložilo da se žalba odbije kao neosnovana i potvrđi pobijana presuda.
6. Osuđeni i njegova odbrana predali su sudu dva dokaza, i to bilješku o razgovoru između dr. Milorada Pupovca i Charles Englisha, od 4.2.2004. godine i set

novinskih natpisa, do kojih nisu mogli ranije doći, a koji pokazuju, kako to branilac kaže, da *postupak koji je vođen protiv Branimira Glavaša u R. Hrvatskoj ima političku dimenziju*.

7. U tom pogledu je Apelaciono vijeće, nakon uvida u iste, došlo do zaključka da ti dokazi nisu od relevantnog značaja, kada se ima u vidu činjenica da u predmetnom slučaju imamo pravosnažnu presudu. Također treba istaći da ovi dokazi po svom kvalitetu nemaju dokaznu snagu da bi sud donio drugačiju odluku.
8. Nakon što je pobijana presuda ispitana u okviru istaknutih žalbenih navoda, u skladu sa članom 306. ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

III Bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

9. Žalbom se ukazuje da je pogrešan navod prvostepenog vijeća Suda BiH da su organi R. Hrvatske utvrdili nedostupnost Branimira Glavaša i da su dokumenti dostavljeni uz zamolnicu bili dovoljni da se donese pobijana presuda, kao i da ta zamolnica nije preuranjena. Odbrana smatra da je odlučna činjenica da li je zahtjev preuranjen ili ne, koju je prvostepeno vijeće trebalo cijeliti u skladu sa važećim zakonom R. Hrvatske o izvršenju kazne zatvora, a kako to nije učinjeno, činjenično stanje je u ovom dijelu pogrešno i nepotpuno utvrđeno, a u vezi sa tim učinjena je i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH, jer presuda nije dala razloge zbog kojih nije uzela u obzir relevantan propis R. Hrvatske¹.
10. Razmatrajući istaknuti žalbeni prigovor, Apelaciono vijeće je došlo do zaključka da je prvostepeno vijeće pravilno utvrdilo sve činjenice koje su potrebne za ispunjavanje potrebnih uslova za priznanje i izvršenje strane presude, u konkretnom slučaju pravosnažne presude Županijskog suda u Zagrebu.
11. Naime, prvostepeno vijeće je sa sigurnošću utvrdilo da osuđeni Branimir Glavaš pored državljanstva ... posjeduje i državljanstvo
12. Nadalje, član 23. stav 1. tačka 1) Sporazuma između Vlade Bosne i Hercegovine, Vlade Federacije BiH i Vlade Republike Hrvatske o međusobnom izvršavanju sudskih odluka u kaznenim stvarima (Sporazum) predviđa da ako država presuđenja podnosi molbu da se uz istu treba priložiti, primjerak ili

¹ Žalba na strani 4.

ovjereni prepis sudske odluke sa **potvrdom pravomoćnosti i prema potrebi o izvršnosti**.

13. U ovom kontekstu treba imati u vidu i odredbu člana 63. stav 1. tačka a) Zakona, koja propisuje da ako drugačije nije određeno međunarodnim ugovorom, strana sudska presuda u krivičnim stvarima bit će izvršena samo ako je, između ostalog, **presuda pravosnažna** i ako ju je izrekao nadležni pravosudni organ države izricanja kazne.
14. Dakle, Apelaciono vijeće nalazi da nije osnovan žalbeni prigovor odbrane da je u konkretnom slučaju bilo potrebno provesti postupak za izvršenje kazne u R. Hrvatskoj, iz razloga što se potvrda izvršnosti traži samo po potrebi, a uslov za izvršenje strane presude, prema zakonskim propisima ove države, jedino predstavlja pravosnažnost presude, što je ovdje ispunjeno. Presuda Županijskog suda u Zagrebu je postala pravosnažna samim činom donošenja presude Vrhovnog suda R. Hrvatske. Stoga, ovo Vijeće zaključuje da su ispunjeni potrebni uslovi za izvršenje predmetne presude u Bosni i Hercegovini, što znači da nije potrebna klauzula izvršnosti i da molba za preuzimanje izvršenja kazne zatvora nije preuranjena, kako se to neosnovano navodi u žalbi.
15. Prvostepeno vijeće ovoga Suda je utvrdilo da je osuđeni Branimir Glavaš svojim ponašanjem nesumnjivo pokazao da nema namjeru da se vrati u R. Hrvatsku radi izdržavanja kazne zatvora po pravosnažnoj presudi Županijskog suda u Zagrebu. Do navedenog zaključka je došlo na osnovu činjenice da je osuđeni napustio R. Hrvatsku prije pravosnažnosti presude, te da se nastanio na području Bosne i Hercegovine. Međutim, ovo Vijeće nalazi da uopće nije relevantna činjenica da je osuđeni bio nedostupan pravosudnim organima R. Hrvatske. No i pored toga treba naglasiti da je osuđeni i sam mogao tražiti da izdržava kaznu zatvora u Bosni i Hercegovinu, a što je i učinio na održanoj sjednici Apelacionog vijeća.
16. Dakle, nakon uvida u izreku pobijane presude, Apelaciono vijeće je ocijenilo da je ona dovoljno jasna i razumljiva, te da joj razlozi iz obrazloženja nisu protivrječni. Apelaciono vijeće ocjenjuje da su forma i sadržaj presude u skladu sa odredbama procesnog zakona, kao i sa članom 68. Zakona.
17. U žalbi se također navodi da je sud povrijedio član 14. stav 2. ZKP BiH, jer nije sa istom pažnjom cijenio činjenice koje idu u prilog Branimiru Glavašu, koje je iznijela odbrana, kao i one koje mu idu na teret, što je uticalo na zakonito i pravilno donošenje presude, pa je samim tim učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKP BiH².

² Žalba na strani 7.

18. S tim u vezi, Apelaciono vijeće ističe da pobijanom presudom nije povrijeđen metodološki pristup pri utvrđivanju i ispitivanju odlučnih činjenica predviđen odredbom člana 14. ZKP BiH, a koji se odnosi na standard „jednakosti u postupanju“, budući da je sa jednakom pažnjom ispitala sve činjenice, ne ispustivši pri tom iz vida ni jednu koja je bila važna za presuđenje.
19. Slijedom navedenog žalbeni prigovor odbrane da izostaje ocjena činjenica koje idu u korist osuđenog, ovo Vijeće nalazi paušalnim i neosnovanim.

IV Povreda Krivičnog zakona

20. U izjavljenoj žalbi se također ističe da član 120. OKZ RH, kao i član 142. KZ SFRJ, ne predviđaju vid komandne odgovornosti nesprečavanja i propust kažnjavanja, pa se prema tome nijedna od radnji, dakle, učinjenih propustom (tačka 1. i 2. d) izreke), nije mogla podvesti ni pod jednu od ovih odredbi, a posebno se nije mogla podvesti pod odredbu člana 173. stav 1. tačka a) i c) u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH.³
21. Prije svega Apelaciono vijeće želi da istakne da je osnovno polazište da se pitanje izbora povoljnijeg zakona ne rješava *in abstracto*, već *in concreto*, tj. ne uopćenim upoređivanjem starog i novog ili novih zakona, već njihovim upoređivanjem u odnosu na dati konkretni slučaj, jer isti zakon može biti povoljniji za jednog optuženog, a teži za drugog, u zavisnosti od toga za koje djelo se tereti, na koji način su propisani elementi tog krivičnog djela zakonu, te kakve su odredbe o krivici ili kažnjavanju za to djelo.
22. S tim u vezi, ovo Vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće veoma seriozno i detaljno pristupilo pitanju primjene materijalnog zakona, te je došlo do pravilnog zaključka da se u konkretnom slučaju treba primjeniti KZ BiH, a ne KZ SFRJ, koju argumentaciju prihvata i ovo Vijeće.
23. Naime, prema odredbama člana 142. KZ SFRJ za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva bila je zapriječena kazna zatvora u trajanju od najmanje pet godina ili smrtna kazna, dok je za isto krivično djelo, prema važećem Zakonu, zapriječena kazna zatvora u trajanju od najmanje deset godina ili kazna dugotrajnog zatvora. Nakon izvršene komparacije spomenutih kazni, prvostepeno vijeće je došlo do pravilnog zaključka da je zapriječena kazna, po važećem Zakonu, u svakom slučaju blaža od ranije propisane, bez obzira što je ranijim zakonom donja granica visine kazne bila pet godina, a iz razloga što je prema međunarodnom običajnom pravu uspostavljeno da je smrtna kazna u svakom slučaju strožija kazna od dugotrajnog zatvora, a isto tako prema običajnom pravu apsolutno pravo osumnjičenog je da ne bude

³ Žalba na strani 11.

pogubljen, a država je dužna osigurati to pravo, što je i učinjeno donošenjem novog zakona.

24. Nesporno je i to da, prema načelu zakonitosti, nikome ne može biti izrečena kazna ili druga krivično-pravna sankcija za djelo koje, prije nego što je učinjeno, nije bilo zakonom ili međunarodnim pravom propisano kao krivično djelo i za koje zakonom nije bila propisana kazna (član 3. KZ BiH), dok se, prema načelu vremenskog važenja krivičnog zakona, na učinioca krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja krivičnog djela, a ako se poslije učinjenja krivičnog djela jednom ili više puta izmijeni zakon, primjenit će se zakon koji je blaži za učinioca (član 4. KZ BiH). Načelo zakonitosti propisano je i u članu 7. stav 2. Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama (u daljem tekstu: EKLJP), te članu 15. stav 1. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima (u daljem tekstu: MPGPP).
25. Dakle, važan argument u prilog primjeni KZ BiH predstavljaju obaveze koje je preuzela država Bosna i Hercegovina, a koje proizilaze iz EKLJP.
26. Nadalje, Apelaciono vijeće ističe da je zakonitost primjene KZ BiH, iz 2003. godine, u postupcima pred Sudom BiH već podrobno razmotrena i riješena od strane Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u odluci u predmetu Abduladhim Maktouf.⁴
27. Tome u prilog ide zaključak iz pomenute presude protiv Maktoufa, gdje se navodi: „U praksi, ni u jednoj državi bivše Jugoslavije u zakonodavstvu nije postojala mogućnost izricanja doživotnog zatvora niti dugotrajnih zatvorskih kazni, a što je Međunarodni krivični sud za zločine na području bivše Jugoslavije često činio (slučaj Krstić, Galić itd.). Istovremeno, koncept KZ SFRJ je bio takav da nije predviđao postojanje dugotrajnog niti doživotnog zatvora nego je za najteža krivična djela propisivao smrtnu kaznu, a za lakše oblike maksimalne zatvorske kazne do 15 godina zatvora. Dakle, jasno je da se ne može odvojiti jedna sankcija od cjelokupnosti cilja koji se želio postići kaznenom politikom u vrijeme važenja tog zakona.“⁵
28. „U vezi s tim, Ustavni sud smatra da nije moguće jednostavno «odstraniti» jednu sankciju i primijeniti druge, blaže sankcije i time praktično ostaviti neadekvatno sankcionirana najteža krivična djela.“⁶

⁴ Ustavni sud Bosne i Hercegovine, Odluka o dopustivosti i meritumu, u predmetu protiv Abduladhima Maktoufa, broj: AP 1785/06 od 30. marta 2007. godine.

⁵ Odluka Ustavnog suda BiH u predmetu Abduladhim Maktouf, paragraf 68.

⁶ Ibid, paragraf 69.

29. Stoga, naprijed navedene stavove Ustavnog suda BiH, u pogledu primjene KZ BiH, prihvata u cijelosti i ovo Vijeće, ocjenjujući ih jasnim, logičnim i na zakonu zasnovanim, te primjenjivim na konkretan slučaj.
30. Nakon što je utvrđeno da je KZ BiH primjenjiv u predmetnom slučaju, potrebno je istaći da su se u radnjama osuđenog Branimira Glavaša, iz činjeničnog opisa pravosnažne presude Županijskog suda u Zagrebu, odnosno pobijane presude, stekla sva bitna obilježja krivičnog djela iz člana 173. stav 1. tačka a) i c) KZ BiH, u vezi sa članom 180. stav 1. KZ BiH, za koje djelo ga je prvostepeno vijeće Suda BiH i oglasilo krivim.
31. S tim u vezi treba naglasiti da je odredbom člana 180. stav 1. KZ BiH propisano da: *„Osoba koja planira, **naredi**, učini ili podstrekava ili pomaže u planiranju, pripremanju ili učinjenju krivičnih djela iz člana 171. (Genocid), 172. (Zločini protiv čovječnosti), 173. (Ratni zločin protiv civilnog stanovništva), 174. (Ratni zločin protiv ranjenika i bolesnika), 175. (Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika), 177. (Protupravno ubijanje i ranjavanje neprijatelja), 178. (Protupravno oduzimanje stvari od ubijenih i ranjenih na ratištu) i 179. (Povrede zakona ili običaja rata) ovog zakona, kriva je za to krivično djelo. Službeni položaj bilo kojeg lica, bilo da se radi o šefu države ili vlade, ili o odgovornoj službenoj osobi vlade, ne oslobađa takvu osobu krivice niti utječe na ublažavanje kazne.“*
32. Dakle, Apelaciono vijeće nalazi da kada se primjeni citirana odredba na konkretan slučaj, jasno proizilazi da je učinilac krivičnog djela, odnosno Branimir Glavaš, individualno odgovoran za sve radnje iz izreke pobijane presude, obzirom da se između ostalog krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva može izvršiti i radnjama lica koje je imalo naredbodavnu ulogu, a posebno se treba naglasiti da se krivično djelo može izvršiti kako činjenjem, tako i nečinjenjem, shodno odredbi člana 21. KZ BiH.
33. Stoga, ovo Vijeće nalazi neosnovanim žalbeni prigovor odbrane da se na radnje iz tačke 1. i 2. d) izreke presude jedino mogao primjeniti stav 2. člana 180. KZ BiH (komandna odgovornost). Pored toga, tačku 2. d) izreke treba tumačiti i posmatrati u kontekstu prethodne uvodne rečenice, kako bi se utvrdila veza između krivično-pravnih radnji i osuđenog Branimira Glavaša.
34. Kako se to pravilno navodi u žalbi, komandna odgovornost nije predviđena članom 142. KZ SFRJ, kao ni članom 120. OKZ RH, međutim to ne znači da odredba člana 180. stav 1. KZ BiH nije primjenjiva na utvrđeno činjenično stanje, iz razloga što stav 1. navedenog člana konzumira stav 2. kao lakši oblik učešća. Dakle, radi se o jednom krivičnom djelu, koje je osuđeni Glavaš izvršio činjenjem i nečinjenjem.

35. Cijeneći sve naprijed navedeno, Apelaciono vijeće nalazi neosnovanim žalbene navode istaknute u ovom pravcu, te konstatuje da je prvostepeno vijeće pravilno primjenilo KZ BiH na činjenično stanje utvrđeno pravosnažnom presudom Županijskog suda u Zagrebu, koje je u cijelosti preneseno u izreku pobijane presude.
36. Odbrana osuđenog u žalbi također ističe da u R. Hrvatskoj prethodno nije riješeno pitanje pravilnog uračunavanja pritvora u izrečenu kaznu, te da je na taj način, činjenično stanje nepotpuno i pogrešno utvrđeno⁷.
37. Prije svega treba istaći da se prvostepeno vijeće prilikom donošenja pobijane presude pravilno rukovalo relevantnim odredbama člana 68. Zakona⁸, vodeći računa da je sud vezan činjeničnim stanjem utvrđenim u stranoj presudi, pri čemu se odluka o sankciji temelji na krivičnom zakonodavstvu BiH, a kako to predviđa stav 3. citiranog člana.
38. U tom pogledu, Apelaciono vijeće je razmotrilo žalbeni prigovor odbrane, te isti našlo osnovanim. Međutim, učinjena greška suda ne čini prvostepenu presudu manjkavom i nepotpunom u smislu utvrđenog činjeničnog stanja iz kojeg proizilaze bitni elementi bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva i subjektivnog odnosa osuđenog Branimira Glavaša prema krivičnom djelu.
39. Stoga, Apelaciono vijeće preinačava pobijanu presudu u tom dijelu i na osnovu podataka iz predmetnog spisa određuje da se osuđenom Branimiru Glavašu ima uračunati pritvor, i to preiod od 26.10.2006. godine do 2.12.2006. godine (utvrđen rješenjem Županijskog suda u Zagrebu, broj: Kv-rz-12/10, K-rz-1/07 od 10.11.2010. godine) i od 18.4.2007. godine do 11.1.2008. godine (utvrđen presudom Županijskog suda u Zagrebu, broj: X K-rz-1/07 od 8.5.2009. godine), te od 14.5.2009. godine do 15.5.2009. godine (određen rješenjem Suda BiH, broj: Ex-22/09 od 14.5.2009. godine i ukinut rješenjem Suda BiH broj: Ex-21/09 od 15.5.2009. godine) i od 20.9.2010. godine pa nadalje (određen rješenjem Suda BiH broj: SU-10-431/10 od 20.9.2010. godine).
40. S obzirom da je osuđeni Branimir Glavaš na sjednici vijeća Apelacionog odjeljenja Suda BiH zatražio da mu se u izrečenu kaznu zatvora uračuna i dan

⁷ Žalba na strani 7.

⁸ Član 68. Zakona: (1) Nadležni sud odlučuje o molbi za priznanje i izvršenje strane sudske presude u krivičnim stvarima u vijeću sastavljenom od trijice sudija, van pretresa. (2) O sjednici vijeća na kojim se donosi odluka obavještavaju se tužilac, osuđeni i branilac. (3) Prilikom odlučivanja po molbi, sud je vezan činjeničnim stanjem utvrđenim u stranoj presudi i u izreci presude kojim donosi unjet će i potpunu izreku i naziv suda iz strane presude i izreći će sankciju, pri čemu se odluka o sankciji zasniva na krivičnom zakonodavstvu Bosne i Hercegovine, a razloge kojima se sud rukovodio pri izricanju sankcije unjet će u obrazloženje presude. (4) Priznata strana sudska presuda u krivičnim stvarima bit će izvršena na isti način kao da ju je izrekao sud koji je tu presudu priznao. (5) Pri izricanju presude, Sud ne može izreći težu kaznu od one koju je izrekao strani Sud.

lišenja slobode u R. Hrvatskoj, tj. 17.4.2007. godine, to ovo Vijeće u nedostatku dokaza koji ukazuju na tačnost navedenog podatka, nije bilo u mogućnosti odlučiti o istom. Međutim, odredba člana 71. stav 4. Zakona⁹, ostavlja mogućnost osuđenom da naknadno zatraži uračunavanje navedenog dana pritvora u kaznu zatvora, pod uslovima iz citirane odredbe.

41. Shodno odredbi člana 68. stav 3. Zakona, Apelaciono vijeće se nije upuštalo u detaljnije preispitivanje činjeničnog stanja utvrđenog presudom stranog suda, te je u skladu sa odredbom člana 57. KZ BiH, osuđenom Branimiru Glavašu, uračunalo vrijeme provedeno u pritvoru u kaznu zatvora, kako je to naprijed navedeno.

V Krivično – pravna sankcija

42. Odbrana je u žalbi ukazivala i na prestrogo odmjerenu kaznu zbog okolnosti slučaja, ističući da prvostepeni sud nije ni jednom jedinom riječi obrazložio odluku o kazni, na šta ga je obavezivao član 290. stav 8. ZKP BiH¹⁰.
43. Ispitujući odluku o kazni u okviru istaknutih žalbenih navoda, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće cijenilo sve okolnosti koje su od uticaja da kazna bude manja ili veća, kako to nalaže odredba člana 48. KZ BiH.
44. Naime, pobijana presuda je imala u vidu granice kazne za predmetno krivično djelo propisane zakonom, svrhu kažnjavanja, a naročito stepen krivice osuđenog, okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja, odnosno, povrede zaštićenog dobra, te raniji život učinitelja, njegove osobne prilike i držanje nakon učinjenog djela.
45. Prilikom preispitivanja pobijane presude, Apelaciono vijeće, suprotno žalbenim navodima odbranc, nalazi da je prvostepeno vijeće dalo ocjenu svih olakšavajućih i otežavajućih okolnosti na adekvatan način, imajući u vidu sve subjektivne i objektivne faktore koji se odnose na krivično djelo i njegovog počinioca. Shodno tome, izrečena kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, u koju se ima uračunati vrijeme provedeno u pritvoru, i po ocjeni Apelacionog vijeća predstavlja srazmjernu kaznu koja odražava težinu krivičnog djela za koje je oglašen krivim, imajući u vidu i zaštitni objekat koji je povrijeđen ovim djelom.

⁹ Član 71. stav 4. Zakona: „Ako se sudska presuda na kcjcj se zasniva molba države izricanja kazne za izvršer je naknadno ukine ili izmjeni, po novcj presudi države izricanja kazne nadležni sud u Bosni i Hercegovini će, na zahjev osuđenog lica, ponoviti postupak priznanja i izvršerja strane sudske presude u krivičnim stvarima i odlučiti o dañjem izdržavarju kazne.“

¹⁰ Žalba na stranama 11 i 12.

46. Žalbom se također ukazuje da bi Sud BiH kaznu trebao izreći u skladu sa odredbama člana 48. KZ BiH, cijeneći već utvrđene olakšavajuće okolnosti, uz novu olakšavajuću okolnost koju sud mora cijeliti, a to je korektno držanje Branimira Glavaša pred Sudom BiH i organima BiH, skladno zakonodavstvu BiH i kaznenoj politici u BiH. Osim toga, ističe se da bi se svrha kažnjavanja mogla postići u cijelosti blažom kaznom¹¹.
47. Nasuprot tvrdnjama odbrane, Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi prilikom odlučivanja o visini kazne, pravilno cijelilo sve okolnosti konkretnog slučaja, vodeći računa da se pri izricanju presude ne može izreći teža kazna od one koju je izrekao strani sud u smislu stava 5. člana 68. Zakona. Dakle, sve okolnosti koje utiču na visinu kazne su pravilno cijeljene i prvostepeno vijeće je ispravno iskoristilo svoje diskreciono pravo kod valoriziranja istih zaključujući da one u svojoj ukupnosti opravdavaju izrečenu kaznu.
48. U tom smislu izrečena kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) godina odgovara svrsi kažnjavanja, kako sa aspekta generalne, tako i sa aspekta specijalne prevencije, u skladu sa odredbama člana 6. i 39. KZ BiH.
49. Stoga, Apelaciono vijeće konstatuje da je prvostepeno vijeće, odlučujući o vrsti i visini kazne, postupilo u skladu sa odredbama člana 48, 49. i 50. KZ BiH i osuđenom Branimiru Glavašu odmjerilo kaznu zatvora ispod propisanog minimuma kazne propisane za krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. KZ BiH. Prema KZ BiH za navedeno krivično djelo propisana je kazna zatvora u trajanju od najmanje deset godina ili kazna dugotrajnog zatvora.
50. S obzirom da sud u konkretnom slučaju ne može izreći, kako je to već naprijed navedeno, težu kaznu od one koju je izrekao strani sud, to je ovo Vijeće imalo u vidu i načelo zabrane *reformatio in peius*, odnosno odredbu člana 307. ZKP BiH, koja propisuje da: „Ako je podnesena žalba samo u korist optuženog, presuda se ne smije izmijeniti na njegovu štetu“. Navedena odredba je primjenjiva na ovaj slučaj, obzirom da tužilaštvo nije izjavilo žalbu na prvostepenu presudu ovoga Suda.
51. Prvostepeno vijeće je, dakle, cijelilo kako olakšavajuće, tako i otežavajuće okolnosti koje su se našle na strani osuđenog i koje su konstatovane u presudi Županijskog suda u Zagrebu broj: X K-rz-1/07 od 8.5.2009. godine i u presudi Vrhovnog suda R. Hrvatske broj: I Kž 84/10-8 od 2.4.2010. godine, pa je tako od olakšavajućih okolnosti cijeljena ranija neosuđivanost, osobne i porodične prilike, a izvan konteksta inkriminiranih događaja i njegovo učešće u domovinskom ratu i doprinos u odbrani R. Hrvatske, a od otežavajućih

¹¹ Žalba na strani 12.

cijenjena je težina počinjenih krivičnih djela, prije svega sa aspekta društvene neprihvatljivosti njegovih postupaka prema jednoj nezaštićenoj kategoriji civilnog stanovništva u vrijeme rata odnosno oružanog sukoba, kao i činjenica da su pogubljene nedužne osobe, zatim način počinjenja tih djela i izražena upornost u realizaciji tih likvidacija, te konačan broj žrtava.

52. Prvostepeno vijeće je posebno cijeno olakšavajuće okolnosti, koje su se našle na strani osuđenog, te ih je prihvatilo kao osobito olakšavajuće okolnosti, u smislu odredbe člana 50. stav 1. tačka a) KZ BiH, zbog čega je Branimiru Glavašu izreklo kaznu ispod zakonom zapriječenog minimuma za navedeno krivično djelo.
53. U tom smislu se nikako ne može precjenjivati korektno ponašanje osuđenog Glavaša pred ovim Sudom i institucijama BiH, kako bi se osuđenom u većoj mjeri ublažila kazna, iz kog razloga Apelaciono vijeće odbija kao neosnovan žalbeni navod odbrane, koji se odnosi na osobito olakšavajuće okolnosti konkretnog slučaja.
54. S obzirom da je odbrana osuđenog primjenu blažeg zakona vezala uglavnom za krivično-pravnu sankciju, potrebno je ponoviti da je u konkretnom slučaju primjenjen KZ BiH, a ne KZ SFRJ, kako je to traženo u žalbi.
55. Također treba spomenuti da je u skladu sa principima međunarodnog prava, kao i praksom svih međunarodnih sudova koji su se bavili ovom materijom, da se za slična djela, onom za koje je Branimir Glavaš osuđen, uvijek vežu maksimalne kazne u datom sistemu krivičnih sankcija. U tom smislu pojam kažnjavanja u sebi podrazumijeva ideju adekvatnog sankcionisanja, a ne nikako simboličnog, jer bi ono bilo protivno samoj svrsi kažnjavanja.
56. Međutim, niti jedan predmet nije isti i svaki predmet se cijeni u svjetlu okolnosti pojedinog slučaja, pa je u tom smislu prvostepeno vijeće ocjenom svih okolnosti konkretnog slučaja, a posebno osobito olakšavajućih, Branimira Glavaša osudilo na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina, koja kazna je ispod zakonom predviđenog minimuma.
57. S obzirom na slobodu svakog sudije, odnosno, vijeća da procjenjuje okolnosti određenog predmeta, Apelaciono vijeće konstatuje da je izrečena krivično-pravna sankcija osuđenom Branimiru Glavašu adekvatna i svrsishodna, odnosno pravedna.

58. U skladu sa navedenim, a na osnovu odredbe člana 310. stav 1. u vezi sa članom 314. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je odlučilo kao u izreci presude.

Zapisničar:

Neira Kožo

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Sudija:

Redžib Begić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.